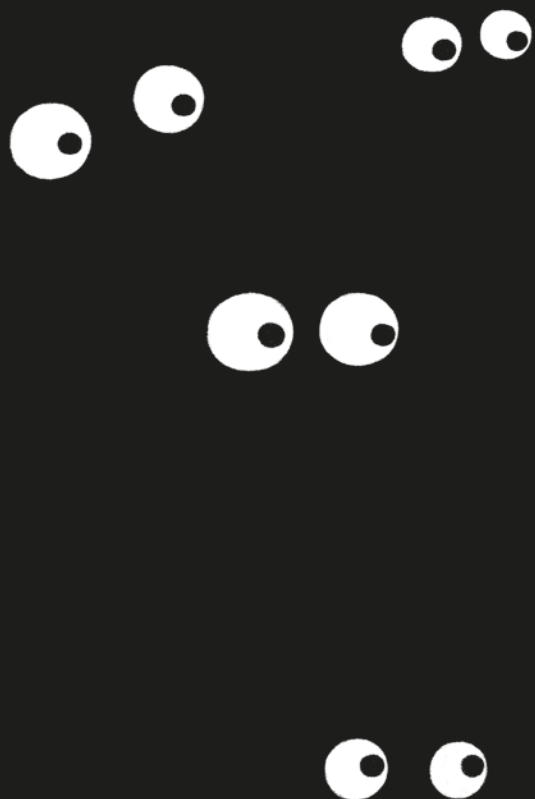

Pròleg

Sorprenentment, la porta es va obrir. Quatre parells d'ulls van escodrinyar l'habitació fosca i freda.

Silenci.

Envalentida, la nena més gran va empènyer la superfície fina com pa d'àngel, que va cruixir mentre es continuava obrint, recolzada sobre unes frontisses que semblaven de paper. Amb cautela, els nens s'hi van esmunyir.

La fragància d'aiguarràs barrejat amb sabó barat els va colpejar les fosses nasals mentre baixaven d'un salt i romanien dempeus sobre el terra cobert de pols. Dues llums vermelles, a uns quants metres del terra, brillaven al fons de l'habitació. El nen més petit amb la gran mata de cabells va empassar-se la saliva.

—Qui hi ha? —va preguntar—. P-p-puc sentir algú respirant.

Alguna cosa petita amb urpes va esquitllar-se pel terra davant d'ells.

—Fins
aquí hem arribat.
Ja n'he tingut prou.

Va fer mitja volta per
marxar, però la nena va agafar-lo
per la jaqueta i el va estirar cap endarrere.

—Hola? —va preguntar a la foscor, amb la
veu plena d'esperança—. Hi ha algú aquí amb nosaltres?

Cap resposta.

De sobte, una llum enlluernadora va inundar el seu camp
de visió i tots quatre van tapar-se la cara. Al cap d'uns segons,
van deixar de fregar-se els ulls i van abaixar els braços.

Mentre la vista se'ls adaptava a la foscor, la nena va ob-
servar com la figura alta es girava davant d'ells, abaixava la
torxa i s'atansava cap a la seva dreta. Per obrir, va fer lliscar
una reixa de metall, i quatre pinzellades de llum van penetrar
a l'habitació i van pintar un dels costats de colors iridescents
i llampants. Uns cabells llargs i rebels, que resplendien amb
tons vermells càlids, taronja fosc i ric daurat, li queien sobre
les espatlles. Mentre es tombava lentament per mirar els seus
visitants, va deixar al descobert una barba també llarga.

La nena va fer un pas endavant i es va tornar a fregar els
ulls. Era possible? A sota de tota aquella mata de pèl? Era ell?

—Hola, Peanut —va dir l'home.

Va exhalar un sospir. I després va somriure.

—Hola, papa.

Part 1

...en què la Peanut
obre els ulls

1

Una mica abans, aquell mateix dia

La Peanut Jones va agafar el darrer dels retoladors i el va introduir amb molta cura a la ranura feta a mida del seu nou cinturó de materials artístics. Hi encaixava perfectament, com havia passat amb els pinzells, el bloc de carbonet, el bolígraf amb punta de pinzell, els pots de tinta negra i blanca, el rodet entintador, els segells, el pot de pintura en esprai i la petita capsa metàl·lica d'aquarel·les. El cinturó estava ple a vessar i llest per marxar. Bé, gairebé llest. Només una ranura romania buida.

Es tractava de la segona iteració de la seva bandolera. La primera versió l'hi havien arrabassat uns mesos enrere, quan ella i els seus amics havien estat empresonats a l'Agulla, una torre immensa al bell mig de Croma, la Ciutat Il·lustrada. Però molt pitjor que perdre la bandolera havia estat la pèrdua de l'importantíssim llapis màgic. L'hi havia robat un home menut

que lluía un barret fedora blanc, després d'un incident amb un detonador remot (que un caiman que parlava havia donat a la Peanut, al seu amic Rockwell i a la seva germana Little-Bit) i uns quants milers de peixos mecànics que van saltar pels aires.

La Peanut va atansar-se al seu escriptori i va agafar la capsa de fusta. Estava plena a vessar de petits pòstits grocs. Cadascuna de les notes estava decorada amb un dibuix fet pel seu pare; cada dia acostumava a amagar una nota a la seva carmanyola amb el dinar per a l'escola per animar-la mentre es menjava els sandvitxos. Però això fou abans que ell desaparegués sobtadament. Va resseguir amb els dits les dues paraules gravades a la tapa: «Cua petita.» Fou al compartiment secret que hi havia al fons d'aquella capsa on havia trobat el Llapis Número U de Conté, el llapis màgic, i poc després del seu descobriment es va adonar que tot allò que dibuixava el llapis esdevenia real. I, al seu torn, havia desencadenat una sèrie d'esdeveniments que l'havien portat a dibuixar una porta, obrir-la i entrar a Croma, la Ciutat Il·lustrada.

El ritme de la bateria i les guitarres que sortia de la seva ràdio va quedar esmorteït quan va tornar la veu del discjòquei.

I aquí tenim els Beatles amb Get Back, una de les seves millors cançons! I ara, a les cinc en punt, sentirem els titulars de les notícies més destacades, que avui us llegirà en Benedict Hughes.

La Peanut va obrir la tapa i va agafar un dels pòstits. El pare hi havia dibuixat una versió en miniatura perfecta de *La gran onada de Kanagawa* de Hokusai. «Que adient!», va pensar. En diversos moments del darrer any, havia sentit com si estigués a l'ull d'una tempesta igual d'aclaparadora. Tanmateix, feia poc que els núvols s'havien esvaït lleugerament i un o dos raigs de sol estaven començant a irrompre. Finalment, hi havia un bri d'esperança.

Una de les pintures més famoses del món, el Guernica de Picasso, s'ha convertit avui en la desena obra d'art de valor incalculable a desintegrar-se misteriosament durant els darrers tres mesos.

Els ulls de la Peanut van passar del pòstit de Hokusai a la ràdio.

L'insòlit gir dels esdeveniments s'ha produït just abans que el Museu Reina Sofia de Madrid obrís les portes aquest matí. La cèlebre historiadora de l'art Diana Drown ho ha qualificat com una tragèdia que supera totes les tragèdies. «El que va ser el quadre contra la guerra més commovedor i impactant de la història ara és només una pila de mida mitjana de pols platejada al terra de la galeria. No he pogut parar de plorar en tot el dia.»

El monyo rogenic de la Peanut es movia d'un costat a l'altre mentre ella brandava el cap. «Un altre?», va pensar. «No hi ha dubte que tot aquest assumpte fa tuf de Sr. Blanc, ho miris per on ho miris. Com més aviat tornem a Croma, millor.»

El Sr. Blanc. L'home que li havia robat el llapis a Croma. L'home que l'havia empresonat a l'Agulla. L'home que volia esborrar la creativitat de la faç de la Terra.

D'altra banda, avui, a Buckinghamshire, una dona ha trobat un nap al seu supermercat local que és exactament igual que el primer ministre. Barbara Armitage, de Chalfont St. Peter, ha descrit la semblança com a sorprenent. «I, el que és pitjor, probablement faria una millor feina dirigint el país!»...

La Peanut va enganxar el dibuix de Hokusai a la paret, va apagar la ràdio i es va quedar mirant la seva nova col·lecció de pòstits enganxats a la porta de l'armari.

Aquelles notes havien començat a aparèixer a la seva carmanyola diàriament unes quantes setmanes després de tornar de Croma. La majoria mostraven formes abstractes fetes d'una o dues línies negres gruixudes, però algunes estaven gairebé en blanc. Gairebé. A totes hi havia escrites les paraules «T'estimo infinit x» amb una lletra cursiva menuda. La lletra cursiva

menuda del seu pare, per ser exactes. Havia escrit exactament el mateix a cadascun dels pòstits —sense excepció— que li havia dibuixat i col·locat a la carmanyola.

Quan el pare va desaparèixer, les notes de la Peanut de l'hora de dinar també s'havien aturat. Per tant, es va posar molt contenta quan, tres mesos enrere, n'havia trobat una encabida entre el sandvitx i la barreta de cereals. Des d'aleshores, havia aparegut una nota nova cada dia; de fet, alguns dies fins i tot n'hi havia més d'una.

Era la seva escletxa d'esperança. No només era una prova que el pare era viu, sinó que també estava intentant dir-li alguna cosa. Només havia d'esbrinar de què es tractava.

2 Nit al museu

La porta de l'habitació es va obrir d'una revolada i una nena petita amb una veu potent hi va irrompre.

—PEEEEEEEEEAAAAANUUUUUUTTT!

La Little-Bit Jones va pujar d'un salt al llit i immediatament va començar a remoure els pòstits de la caixa.

—Quin és el teu preferit? —va preguntar, i va desplegar una selecció de notes a sobre de l'edredó.

—A mi m'agrada l'Ànec Duffy. Sempre he pensat que era un personatge infravalorat a l'univers de Looney Tunes. El seu ego insaciable i el temperament explosiu són ingredients perfectes per a la comèdia, i el curtmetratge *Duck Amuck* de 1953 és un clàssic del gènere.

La Peanut es mirava la seva germana de cinc anys amb els ulls com unes taronges. La seva intel·ligència precoç mai no deixava de sorprendre-la. També havia demostrat ser increïblement útil durant les aventures que havien viscut juntes a Croma.

—Podrem marxar aviat? Estic avorrida. Si perdem més temps, és possible que un altre quadre es converteixi en pols.

La Little-Bit ja començava a sentir la càrrega de l'apatia estival, tot i que tot just havia començat l'escola l'any abans.

—A més, em moro de ganes de tornar a veure el Doodle! El nou cadell d'en Marley és molt bufó i tot el que vulguis, però crec que un gos màgic com el Doodle és encara millor!

—NENES! JA SÓN MÉS DE LES CINC!

La Tracey Jones, la seva mare, estava dempeus al capdell de l'escala amb els cabells embolicats amb una tovallola. Estava a mig pintar-se les ungles del mateix color que el bodi sencer de color vermell fosc que portava posat.

—US HEU D'AFANYAR I MARXAR JA SI VOLEU ARRIBAR A TEMPS AL MUSEU DE LA CIÈNCIA! —va cridar.

La Little-Bit va intentar reprimir una rialleta.

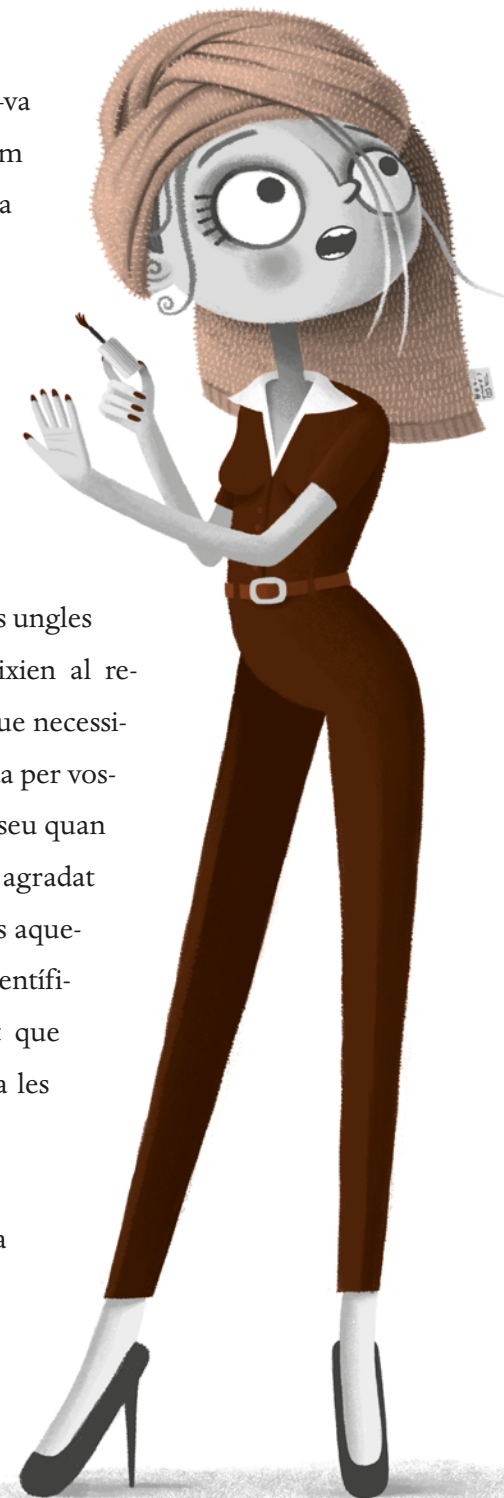
—Realment es pensa que anirem al Museu de la Ciència, oi? —va murmurar entre els dits—. Com si fos veritat!

—No m'agrada mentir —va dir la Peanut—, però no podem córrer el risc que li digui *a ell* a on anirem realment.

Va agafar la bandolera, la va plegar dos cops i la va introduir amb molta cura a la seva bossa d'esport.

—Ah, sou aquí! —va dir la mare aixecant els ulls de les ungles mentre les germanes apareixien al replà—. A veure, teniu tot el que necessiteu? Oh, estic tan emocionada per vosaltres! No hi havia nits al museu quan jo era petita. Com m'hauria agradat passar una nit enmig de totes aquelles, mmm, andròmines científiques! Peanut, m'alegra tant que finalment estiguis obrint-te a les coses importants de la vida.

La Peanut va sospirar mentre baixava les escales. La relació amb la seva mare havia estat tibant des que el pare s'havia va es-

fumat. Primer la mare havia estat preocupada, però, després que ell enviés una misteriosa postal des de Ciutat de Mèxic dient-los que l'oblidessin, s'havia enfadat. Pensava que els havia abandonat pel seu fracàs com a artista. Però la Peanut mai no s'havia empassat aquella història. De fet, la Peanut tenia la sensació que la mare culpava l'art i la creativitat en general de totes les coses que anaven malament. L'any passat havia insistit que la Peanut abandonés la seva estimada escola Melody High i anés a la St. Hubert's School per a Alumnes Seriosament Científics i Terminalment Matemàtics. Si el cor de la Peanut ja no estava fet miques amb la desaparició del seu pare, de segur que aquell canvi l'havia rematada.

La mare es va llepar el dit i va fregar vigorosament el front de la seva filla gran fins que es va assegurar que estava ben net.

—Vinga, doncs, en marxa! Passeu-ho d'allò més bé —els va fer un petó a la galta a totes dues—. Em sap greu no poder-vos acompanyar a l'estació, però en Milton arribarà aviat i encara m'haig de pentinar.

La Peanut i la Little-Bit es van mirar. La mare va deixar el pintaungles i es va tombar per mirar-se al mirall gran que hi havia al costat de la porta d'entrada.

—Espero estar a l'altura. Fa anys que no vaig al ballet. —Es va pessigar les galtes amb el polze i el dit índex—. On diantre és en Leo? Se suposa que hauria d'haver tornat fa setmanes. Em va prometre que trauria el gos a passejar. Honestament, aquest germà vostre...

La mera menció del nom d'en Milton Stone li havia provocat un calfred a la Peanut. Era soci a l'empresa de comptabilitat de la mare i, ara que el pare no hi era, semblava que també volia ser el seu xicot. No només això, sinó que la Peanut estava segura que hi havia gat amagat, en aquell home. Va alçar els ulls cap al barret fedora de color blanc que era al penjador i que el Sr. Stone s'havia deixat el darrer cop que els havia visitat. Un barret fedora blanc que, per desgràcia, li resultava massa familiar.

